

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοσόν έφύρασαν χρόνια
μέσα στην κλεψινή γην των Παριζιάνων.

Χίλια κι' ένακόσρα δέκα
κι' έξι τα σαφρά παλίνα.

Έβη του Νοσμβρίου,
σφραγές 'Ελευθερίου.

Πόντος σπάρντα τίσσορα και χίλια κι' ένακό,
όργανοται μάς έργονται για Στόλο και Στρατό.

Οι Ρωσσοί, έπισταμένως την κατάστασιν ιδών,
σας Πιπάρ, της ζωδόχου μένει καλιν την οδόν,
μόνα πήγε παραπάνω, αυτών πενηντακότ',
σνονορθεί μ' άλλια σπήττα και μ' όρλιοντ' άνοικτό.

Τάδ' έν γλώσση Φασουλή θετος όνειρος λαλεί.

- Π. — Τι κατά φρένα και θαρόν, κολλήμακαμηνρίζεις;
συλλαγισμένως φαίνεσαι και κατι μουμιουρίζεις.
- Φ. — Μή μ' έρωτας και σκέπτομα... Τ' σκέπτεσαι; **Μεγάλα.**
- Π. —
- Φ. —
- Π. — Μή του Τολστόφ, σάπτασαι την ζουρικνή φαυγάλα;
Φ. — Αχώμη μεγαλύτερα...
- Π. — Σέ πειρασάμ με θάξεις.
- Φ. — Έού περί τ'ά πρόστυχα και τ'ά κινά σαρβάεις,
έγ' όμως έπιχειρήσιν έπιθυμά νά κάμω
και την πατρίδα δι' αύτης γενναίως νά συνάρω.
- Π. — Λέγε μου τί μελετάς
να σοβ π'ό κι' έγα με γνομή...
- Φ. — Περιλήτο, μη ρωτάς
δέν κατάλαβες άλίαντι;
- Π. — Δέν έπ'ηρ' άχώμη κάθο,
δπως μου νά καταλάβω.
- Φ. — Θετος όνειρος έφάνη και σ' έμ' έν Φασουλή
κι' άκουσα, βρέ Περιλήτο, τέτοια λόγια νά μ' έφ:

Μάς σ'ής δρασίως τόν χρόνο
θέλεις με τούς στήτους μόνο
τόν καιρό σου νά περάς;
και ν' άεροκοπαγής;

Δέν κυττάς και συ, παλάθροι,
τών καλπών την καταιγίδα;
πως και συ δέν νοιώθεις λαύρα
για την δόλια την πατρίδα;

Σέ τοιούτους φιλογεούς,
άνορθένους καιρούς,
μόνος συ ψυχρός και κρύος
γιάσκεις έτσι μακαρίως,
ζαπλωμένος στο κροδάτι
με Ρωμαιοκό ραζέτι.

Είς αύτας τας περιστάσεις,
δέν σήκόνεσαι και συ
μ' ένα σήκωμα θέσασ
την Ανώδοσι νά πιασ;

Βρέγει γού ο γαλανός
της πετρίδος όφρονός
ρουκαράδες και πλουσίους
της Διπλής πηλαροπούσης.

Και σὺ κάθεται σὰν λίθος,
καὶ δὲν σοὶ κινεῖ τὸ στήθος
μὰ μικρὴ φιλοδοξία...
μὴ δὲν ἔγχε τάχ' ἄξια
καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ πείρας
σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς φωστῆρας;

Ἦς τὴν μέλλουσαν δὲν θέλεις τῆς Ἑλλάδος ἱστορίαν
νὰ γραφῆς καὶ σὺ μὲ τόσους
εὐφραδεῖς καὶ πολυγλώσσους
ὡς μεγάλος συντελεστὰς σ' τὸν Ρωμαίων τὴν σωτηρίαν;

"Ὅπου πῆς σοὺ λένε τώρα
πῶς Ἀνθρώπους μωρίζει,
κὶ ἀμετρήτων πλημμυρίζει
φιλοδοξῶν πληθώρα.

"Ὅλους τοὺς πολίτας ἔρας
ἐργασίας πυρπολεῖ...
ἔδω σήμερα καὶ γέρος
καὶ μωρὸ, ποὺ θέλει μπόννα,
πορὸς ὀλίγο πορὸς πολλὸ
λαχταρᾷ γὰρ τὸν ἀγῶνα.

Καὶ σὺ, ξύλινη τρελλέ,
πρόσθεος τὴν ηλικίαν,
ἔχεις μόνος τὴν θλακίαν
νὰ καπνίσῃς νεργιλέ.

Νάρκη γίνεται μοντέλο
μὰς σ' τὴν ἑρασί, μὰς σ' τὴν κρίσι,
καὶ δὲν πῆς σ' τὸν Βενιζέλο
ἄρον ἄρον νὰ σὲ χρίσῃ.

Σήμερα ἀγῶν σπουδαῖος,
σήμερα ἀγῶν δριῦς...
κάλπη ὁ καθεὶς βαλέτω.

Κα' ἂν σὺ καθὼ γυδαῖος
κάλπη δὲν φιλοδοξῆς,
πρότρεψε τὸν Παριλέτο.

Τέτοια μούπε σοβαρὰ
ἔνειρος τῶνόντι θεός,
κὶ ἔγω γάσκων ἡλιθίως
δὲν μιλοῦσα, μασκαρὰ.

Η. — Τὶ συμπτώσις ἀλλοκοτῆ, τί συμπτώσις τρελλή...
κα' ἔμενα θεός ἔνειρος μ' ἐράνη, Φασουλῆ,
καὶ μούπε: πῆς σ' τὸν φίλο σου, ποῦναί κρηθίνας πρώτης,
νὰ γίνῃ πληρεξούσιος κὶ ἑκαδὸς πατριώτης.

Πῆς του καθῶρος νὰ μὴ ἀργῇ,
νὰ δείξῃ κἄπως ἔηλο,
νὰ παύσῃ πῆς νὰ στιχουργῇ
μὰς σ' τοῦ Ρωμοῦ τὸ φύλλο.

Σὰν φίλος του κὶ ἀγαπητός
πῆς του ν' ἀλλέξῃ σπάσιν,
πρὸς τὴν Ἀνθρώπων κὶ αὐτός
νὰ δείξῃ κἄπως τάσιν.

Κα' ἂν σὺ γὰρ τὴν Ἀνθρώποι δὲν νοιάζῃς θιόλου ζῆλο
κὶ ἂν σὺ ῥαχίσι ῥεπρῆ,
τοὐλάγιον τὸν φίλο
γὰρ κάλη νὰ προτρέπῃς.

Γὰρ τὴν Ἀνθρώποι κὶ αὐτός εἶναι καλὸ στοιγετο
κὶ ἔχει φωτὰ καὶ λάβα,
καὶ πῆς τὸν ἀπὸ ταῦτι καὶ σ' τὸ Βανοδοχαιο
τοῦ Βενιζέλου τράβα.

Πήγαμε νὰ τὸν συστήσῃς,
καὶ μ' ἐπιμονὴ καὶ πεισμα,
γὰρ τὸν θλάμη νὰ ζητήσῃς,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ χρίσμα.

Ἐτὸν Πρωθυπουργὸ φορτώσου, γίνε παλὸς τῆ σαρκί,
κὶ ἂν ὁ ξύλινός σου βλάμῃς σ' τὸν ἀγῶνα δὲν ἀρκῆ,
σύστησ' ἔτὸν Βενιζέλο κὶ ἔσους φιλοδόξους θέλεις
ἐκ τῆς φιλικῆς ἀγέλης.

Φ. — Μ' ἐράνη θεός ἔνειρος καὶ δεῦτερη φορὰ
καὶ μούπε: συμφορῆρῶτερον νομίζω, ρουκαρὰ,
νὰ ἔγῃτε πληρεξούσιος σ' αὐτὸ τὸ πικνηγῶρι
καὶ σεῖς οἱ δύο τοῖροι.

Ἐτσι κὶ ἔτσι σεῖς οἱ δύο δὲν γνωρίζετε δουλειὰ
καὶ σὰς ἔδρνε τεμπελιά.
Ἐτσι κὶ ἔτσι τὴν ἡμέρα
ἐκπλωμένοι τὴν παρῶντε,
καὶ καθουρδιστὸν ἄρα
μὲ τοὺς στίχους κοπανᾶτε.

Τὶ καλλίτερον λοιπὸν ἐπιχείρησις σὰς μόνι,
στιχουργοὶ συφορμασμένοι
καὶ ζητᾶνοι τοῦ λεφτοῦ,
παρὰ κάλη Βουλαυτοῦ;

"Ἄς σὰς ἔγκησῶν, ἀδελφοί, πατριωτῶν μακίαι,
ἀφήστε τὰ Καυτετα,
ἔμπερὸς σὲ Σιντεχιάις,
ἔμπερὸς σὲ Σιντεχιάις,
καὶ δευτῆρῃ ταπεινῶς μὲ κάλησι τὰν γονάτων
νὰ σὰς περάσῃτε καὶ σὰς σὲ λῶταις ὀνομάτων.

Ἄπατρις ἐκαδὸς ἐστὺ
ὅπου κάλην δὲν ἐκθέτῃς,
καὶ δὲν βγάζῃς μακίροστο
γὰρ νὰ σώσῃ τὸ Νεοβλέτι.

Σηκωθῆτε πάγοι, λίθοι...
σάπυγς ἐκλογῆς ἄχει...
μὰς... τὸ βῆμα σὰς ταχὺ
μὲ πληρεξουσίων πλῆθη.

Σηκωθῆτε, γαυνομένοι,
σήμερον ἢ κάλη μόνι
μόνον ἰσοχῆγιον
κὶ ἔλαιν κατασφῆγιον.

Τὶ καλὸ νομίζετε τούτου μεγαλῆτερο;
ὅσο περισσώτεροι τόσο τὸ καλλίτερο;
Ὅσο περισσώτερη γίνῃ φαπαρία
τόσο τὸ καλλίτερο γὰρ τῆ σωτηρία,
τόσον ἐνοχῶνται κὶ ἢ φιλοπατρία.

"Ἄς ἔβ γουν πληρεξούσιος γιλιᾶδες, ἔσοι κὶ ἔσοι,
γὰ αὐτοὺς δὲν λές, θρὲ Φασουλῆ,
πῆς ὅπου Σιντεχιάις πολλοὶ
ἀργεὶ νὰ ἐμπερώσῃ.

Π.—Μά προσήλθε και σ'έμένα θεός θνεϊρος και πάλι
κι'εφιδύριος στ'αυτί μου:σηκω,μπροστίνω κεφάλι.

Σήκω για την σωτηρία
της πατρίδας σου της μαύρης,
σίκω κι'έλλοτε δέν θαήρρη
σάν κι'αυτή την εύκαιρία.

Χάνεις μία δουλειά χρυσή,
άν και τούτον τόν κεφί
για την κάληπν δέν κορώσει.

Πληρεξούσιος και σύ
μόνο μέσ'α'στό σωρό
πιθανόν να ξεφυτρώσει.

Σήκω, Περιχλέτο βλάμη,
σήκω να γένρη εν τέλει,
κι'αυτί μου:σηκω,μπροστίνω κεφάλι
να τώ τρέψι και σύ χαράμι.

Συναξίω, Περιχλέτο μου, με τους εργατικούς,
συναξίω, Περιχλέτο μου, και με τους λαϊκούς,
Εγείρου φιλελεύθερος να γίνης φιλογράφς,
Εγείρου σοσιαλιστής να γίνης τρομαρός,
δρυχόμενος σάν λέων
κατά των κεφαλαίων.

Μές'στης κρίσεως τόν σάλον
έγε πάντα κατά νου
πώς δικά σου να γενούν
τά κεφάλαια τών άλλων.

Θέλε να γίνης άγριος κεφαλαίουων άδικς
και πάντοτε, βρέ Περιχλέτο, προσπάθει και πολέμω
κι'έκανο σοσιαλιστικά να κατανήσουν ποδοφοί,
και τα λεπτά των βλέποντες πώς τώκοψαν κομμοπούρι
και πρήν σοσιαλιστικά τα βρήκαν κελισπούρι,
ν'άρχισον πόλεμο κι'αυτοί, και με γαρ τοικουβί
των πρήν σοσιαλιστών να σπάσουν την μούρη.

Άν με τους άλλους κάνουνε και σείνα πληρεξούσιο
εσέφου πώς δέν θα σπαρθής και σύ τόν όποιουστο,

εσέφου πώς τίτλον ζηλευτόν θα γράφης, σ'τό μπλιετο σου
και τρούπη δέν θα φαίνεται: σάν πρήν τώ σπιδαλέτρη σου.

Εσέφου πώς μπρός και πίσω σου θα τρέχουν δορυφόροι,
πώς είνε τας έδρας της διπλής θ'άπλώνης την ποδάρα,
και πώς με σιδηρόδρομο, τραβάύ, και βαπόρι
θα ταξιδεύης χάρισμα χωρίς να δίνης δόρα.

Θυμήσου πώς ελεύθερος σε βήμα θα λιμάρη
και θα στομαγής γλώσσαις,
έλλα τώ σπουδαιότερον θυμήσου πώς θα πάρης
και χίλιας όκατακόσις.

Φ.—Αυτάς ό θεός θνεϊρος κι'έμένα με προτρέπει
να βάλω μέσ'στην τσέπη.

Γι'αυτάς ό θεός θνεϊρος κι'έμένα με ένθαρρώνει
να γίνω πληρεξούσιος σ'την νέα Ρωμηροσόνι.

Μή λυπησαι τώ Κουβέρνω, κι'έσα κι'έσους αν πληρώνη,
έλλα δέν τα κακαρόνι.

Μή σε μέλη για παρα,
τό βαστούν που λές τώ κότσε,
και παραδες, ρουκαλαρ,
κι'από μπρός και πίσω κλώτσα.

Βασείτε τώ λαούτω κι'έχομε τόσο πλούτω.

Π.—Θεός θνεϊρος κι'έμένα, βασουλή μου πατριώτη,
με ένθαρρώνει και μου λεί:στροδς τώ σ'τό φαγοπότι.

Κι'έν τώ κόρδωσε και κάποιος όπως λέν εξ'ασιτίας
σ'τας γνωστάς Ενωμοτίας,
κι'αν έλλειμματα ρωνάδουν πώς μες άπειλούν μεγάλα,
μή σε μέλη και τώ κράτος έχει τώ πούλιω τώ γάλα.

Και σ'τόν Έλεγχο τόν Έβνο δέν προσέχεις, όπου γράφει
πώς'πλημμύρησε χρυσάρι;

Έξω φτώχη και καμιά...
τό χρυσάρι πλημμύρησ,
και τώ κράτος διαρρατ
χρυσορορίας ποταμιά.